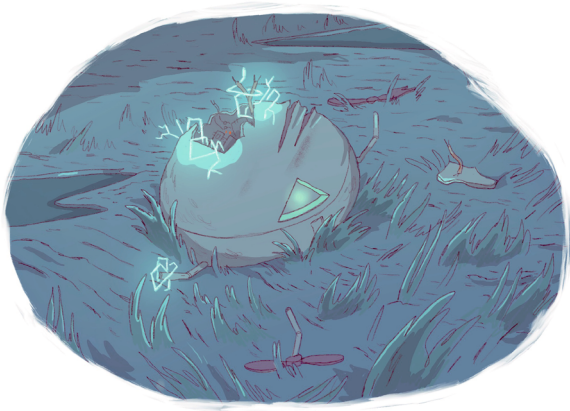

Marco Kunst

Offline

Met illustraties van
Yannick Pelegrin

GOTTMER

Haarlem

Inhoud

- 1 Mike en Demer 7
- 2 Maandvuur bij de Aardelaar 19
- 3 Nieuw Babylon 29
- 4 De Hangende Tuinen 40
- 5 De nieuwe school 51
- 6 De Q.I.M. 62
- 7 Naar meneer Groman 71
- 8 Op weg naar de duinen 78
- 9 Naar het oosten 93
- 10 De wildernis 103
- 11 Op de Aardelaar 114
- 12 Het einde? 121
- 13 Kim 138

I

Mike en Demer

Mike sluipt naar de Oude Eik. Het mos veert onder zijn blote voeten. Stof danst in de zonnestrallen. Demer staat met haar rug naar hem toe en hoort hem niet. Ze is veel sneller dan hij, maar hij kan beter sluipen. Hij moet dichterbij zien te komen. Dan kan het lukken. Demer staat roerloos te luisteren, haar oren gespitst. Stil als een roofdier dat zich klaarmaakt om haar prooi te bespringen. Mike stapt naar voren, rolt zijn voet langzaam af op het mos. Hij houdt zijn adem in.

Gek hoe verschillend we zijn, denkt hij. Demer vertrouwt helemaal op haar gevoel. Als ik daar op wacht stond, zou ik juist de hele tijd rondlopen en steeds alle kanten uit kijken. Zij lijkt op een kat, misschien ben ik meer een wolf.

Mike zet nog een stap. Demer lijkt hem niet te horen. Of... spant ze nu toch... haar spieren?

Mike rént naar voren. Demer duikt zijn kant uit. Allebei schreeuwen ze het uit. Een oerkreet, een aanvalskreet. Dui-ven vliegen geschrokken op uit de boom. Demer mist Mike op een haar. Mike duikt naar de Eik, maar haalt het net niet. Demer grijpt Mikes enkel en trekt hem weg bij de boom. Mike

worstelt om los te komen, klauwt zich naar voren, grijpt een wortelknoest van de Eik.

‘Ik heb hem!’ roept hij hijgend en triomfantelijk uit.

Demer geeft nog niet op. ‘Dat telt niet! Je moet de stam aanraken. Niet de wortels!’

Mike keert zich om en stort zich op Demer. ‘Het telt wel. Laat los. Je kan gewoon niet tegen je verlies.’

‘Nietes!’

‘Welles!’

Demer begint hem te kietelen.

‘Valsspeler! Stop! Ik geef me over... alsjeblieft...’

Demer springt op, zet haar handen in haar zij en kijkt met een grijns op Mike neer. Slap van het gekietel kijkt Mike naar haar op. ‘Het is al goed,’ fluistert hij, ‘jij wint.’

Demer glundert. ‘Jij ook, hoor,’ zegt ze. ‘We winnen gewoon allebei.’ Ze draait zich om en huppelt weg, het bospad op. Mike kijkt haar na. Het zonlicht overspoelt haar met goud. Dan gaat ze op in de fladderende schaduwen van de bladeren. Hij probeert niet eens haar te achtervolgen. Ze is ongrijpbaar.

Plots voelt hij zijn telefoon trillen in zijn broekzak. Geschrokken keert Mike zich op zijn zij. Demer is een eind weg, het kan nu wel even. Schichtig haalt hij zijn telefoon tevoorschijn. Het apparaatje rolt open. Een berichtje: hij moet thuiskomen, het eten staat over een kwartier op tafel.

Bah. Hij wil niet weg en hij heeft geen honger. Ineens moet hij weer denken aan alles wat komen gaat. Morgen al.

Snel stopt hij zijn telefoon weg. Zuchtend komt hij over-eind.

‘Deem!’ roept hij. ‘Demer! Ik ga naar huis. Ik heb honger.’

‘Jammer jammer...’ klinkt haar stem vanuit de verte. ‘Niet vergeten dat we Maandvuur vieren vanavond. Je moet komen, hoor!’

‘Als ik mag, dan kom ik... Dahaag!’

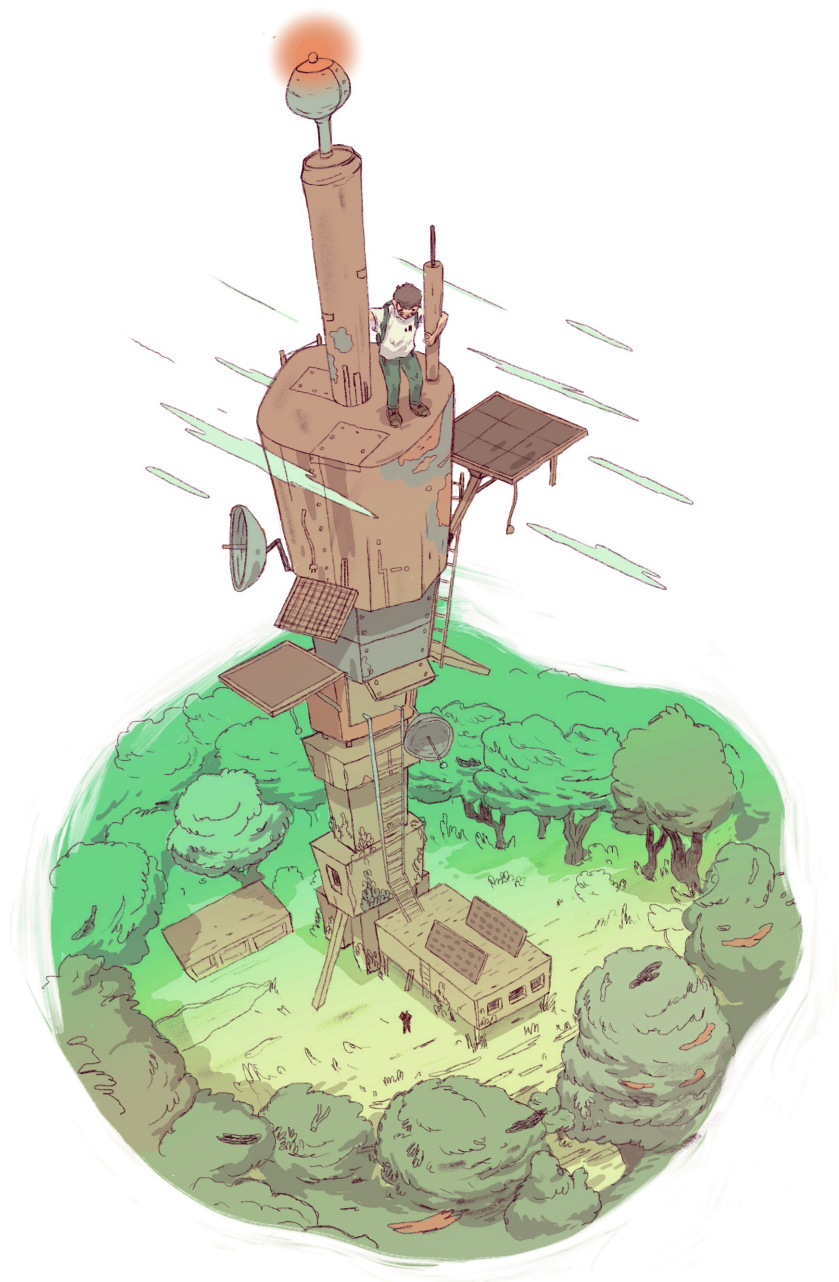
‘Dag!’

Mike neemt het bospad de andere kant uit. Hij haast zich. Als hij te laat komt, wordt zijn vader kwaad.

Hij loopt in de richting van de bosrand. Het pad komt uit bij de oude zendmast: een betonnen bouwsel waar allerlei zonnepanelen en schotelantennes aan bevestigd zitten. Bovenin knippert dag en nacht een rood licht.

Naast de zendmast staat een afgesloten huisje waaruit altijd gezoem klinkt. Een huisje zonder ramen. Mike is ooit in die mast geklommen, langs de ijzeren sporten aan de buitenkant. Hij voelde geen angst, alleen opwinding. Hij was nieuwsgierig hoe ver hij vanaf het hoogste punt zou kunnen kijken. Het ging vanzelf. Hoger klom hij, langs roestige laddertjes en smalle richels, steeds hoger... Hij voelde zich geweldig: vrij en boven alles verheven, de koude voorjaarswind in zijn haren. Maar toen hij bijna bij de top van de mast was, hoorde hij Demer opeens roepen. Hij verstond niet wat ze riep, maar er klonk angst door in haar stem. Hij keek om-laag.

‘Kom naar beneden, Mike! Alsjeblieft!’

Toen werd hij zelf ook ineens bang. Zijn buik trok samen, een vuist sloot zich om zijn hart. De wereld begon te draaien. Heel even wilde hij er nog niet aan toegeven. Hij richtte zijn blik in de verte: was dat echt Nieuw Babylon, daar aan de horizon? Die spitse torens en glanzende daken... Vast wel. Maar hij durfde niet langer te kijken, de angst was sterker dan hij. Verkrampt en met bonzend hart klom hij houterig terug naar beneden. Zijn handen nat van het zweet. Na die ene keer durfde hij het nooit meer. Bij de gedachte eraan begon hij al te trillen.

Vorbij de zendmast begint een asfaltweg die tussen maisvelden door loopt. Die maisvelden zijn van Mikes ouders. Even verderop staat hun boerderij.

‘Wacht!’ klinkt het achter hem. Demer komt aanrennen. Mike houdt zijn pas in en ze komt naast hem lopen. Ze pakt zijn hand. Dat voelt vreemd. Hand in hand: dat doen ze nooit.

‘Er is iets,’ zegt Demer. ‘Dat weet ik wel, hoor. Al een hele tijd, volgens mij. Je kunt het me wel zeggen.’

Mike wil zijn hand losmaken uit die van Demer. Tegelijk wil hij haar hand voor altijd vasthouden. Hij laat niet los. Hij knijpt juist harder, want hij wil de steen in zijn buik niet voelen. Die ligt daar al dagen, zwaar en koud. ‘We gaan verhuizen,’ mompelt hij dan. Zijn stem klinkt afgeknepen. ‘Al heel snel.’ Fluisterend voegt hij eraan toe: ‘Morgen. Naar Nieuw Babylon.’

Demer kijkt hem niet-begrijpend aan. Ze knikt naar het maisveld. De maisplanten zijn zo hoog als lantaarnpalen, de

kolven groter dan ananassen. ‘Dat kan toch helemaal niet?’ zegt ze dan. ‘Wie moet die monsterlijke mais van jullie dan oogsten? En wie zorgt er voor jullie dieren?’

Mike haalt stug zijn schouders op. ‘Gewoon. De robots en machines. Mijn ouders willen naar de stad. Ze kunnen de hele boerderij op afstand besturen. Helemaal online.’

Demer zegt niets. Ze laat zijn hand los. Dan staat ze stil. ‘Waarom zou je dat willen? Je laat je dieren en planten toch niet aan machines over?’ Ze snuift verontwaardigd. ‘Wie wil er nou in een kantoor in de stad zitten? Het is hier veel fijner!’

Mike zegt niets. Ze hebben het hier al zo vaak over gehad. Demer woont op de Aardelaar en daar doen ze alles met de hand. De mensen van de Aardelaar houden niet van robots, chemicaliën en genetisch veranderde planten en dieren. Veel elektronische apparaten zijn er verboden. Zelfs doodgewone telefoons.

Mikes ouders oogsten met hun machines meer dan alle tweehonderd mensen van de Aardelaar samen. En nu zijn ze zover dat echt álles automatisch gebeurt: zaaien, oogsten, mesten, al het onderhoud... De oogst wordt automatisch afgevoerd naar fabrieken en winkels. Ze hoeven alleen nog maar elektronisch toezicht te houden en goede kopers voor hun spullen te vinden. Dat kan net zo goed vanuit de stad. Als je maar een LivePod hebt en verbinding met het Net, dan maakt het niet uit waar je bent. De meeste andere burens zijn de afgelopen jaren ook al vertrokken.

‘Ik moet gaan,’ zegt Mike. ‘Anders wordt mijn vader boos.’

Demer knikt. ‘Ik zal je missen,’ zegt ze dan.

Mike schrikt van die woorden. Hij weet al weken dat ze afscheid van elkaar moeten nemen, maar wilde er steeds niet aan denken. ‘Ik kom vanavond nog, hoor,’ zegt hij snel. ‘Zelfs als ik niet mag. Ik wil niet verhuizen. Dat weet je best.’ Dan rent hij weg, het zwarte asfalt op.

Al rennend bedenkt Mike dat het niet helemaal waar is wat hij zei: hij wil wél verhuizen naar die spannende nieuwe stad. Het lijkt hem een geweldig avontuur. Tegelijk wil hij ook hier blijven, met Demer, in de bossen, bij de Aardelaar... Hij snapt zichzelf niet. Mike probeert de verwarring van zich af te schudden door nog harder te lopen. Hij voelt dat Demer hem nakijkt. Hij kijkt niet om, maar rent verder, over die lange, kaarsrechte weg, alsof hij zo snel mogelijk uit het zicht wil verdwijnen. De bladeren van de reuzenmais ritselen onheilspellend, als enorme insecten die hun vleugels langs elkaar wrijven.

Als hij het erf op wil lopen, schuift het toegangshek van de boerderij ratelend voor hem dicht. Een minibot rolt naar het hek, zo’n geel met blauwe, met één groot oog. ‘Dit landbouwbedrijf is niet toegankelijk voor mensen,’ bromt de stem van de minibot. ‘Dit bedrijf wordt volautomatisch bestuurd. ZecurNet beheert de veiligheid. Neem voor details contact op met ZecurNet. Wij wensen u een fijne dag.’ Zoemend rolt de minibot weg.

Mike heeft een hekel aan minibots. Ze geven je altijd het